

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap aprilis 16^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Félévi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLES.

A' koponya. (Folytatás.)

Reggel volt; a' tiszta fényben haladó nap arany sugarakkal csókolgató a' harmat-gyöngyöket; a' csalogány magosan hangzó dalját éneklé a' sűrűben, 's hála-ömlendezésben örvende minden a' dicső napnak. Csak Elek volt a' különféle gondolatoktól meglepetve: — bizonytalanság 's aggodástól szorongatott kebelrel hagyá-el szobáját. — Rózsa szerelmében 's állhatatosságában ugyan nem tudott kételkedni: de hát ha atyja másnak szánta őt? — vagy nem fogadná-el vejének? — ezeknek meggondolása megrázkodtatá valóját.

Eljött az óra, 's ménjére vetvén magát Elek, olly czéllal lovagla Szegedre, hogy Rózsát édes atyjától megkérje. Tajték-hullámokban uszott a' tűz-vérű ló, midőn Zákány udvarába benyargalt.

Zákány, kedves Rózsájának társaságában a' remete lakban volt, és szív-kinzó emlékezés köztült a' koponya mellett, míg Rózsa szomorú énekét elvégzé; egy köny-gyöngy, melly anyja emlékének volt szentelve, ült szemén, midőn az ajtó egy rajta ejtett lassú kopogás után megnyitatték, 's Elek lépe-be. — Rózsának arcán rendkívüli pirosság futott keresztül; a' házi ur felkelt üléséről, 's a' halál emlékének kellemetlen helyéről magát kivezettetni ohajtá, hogy vendégét zavarba ne süllyessze: de Elek tartoztatá az öregét mondván: „ezen hely ugy is öszvehangzásban áll szomorú helyzetemmel, mert tisztelt atyámnak emlékét teremti vissza busuló szívembe.“ Zákány engedett vendége kérésének, 's előbbi helyét elfoglalván, Elek öszveszedé bátorságát, 's Rózsának kezét kérte atyjától. — Öröm vonásai látszottak a' számos évtől barázdált arczon, 's midőn a' felszólított Rózsa leányi szeméremmel kirebegé az elválasztó igent, Zákány felszökött székéről mondván: „jertek ez agg kebelre édesim, és halljátok az örvendő boldog atyának áldását.“ — Oda simultak az üdvet nyerttek, 's midőn előbb homlokaikat megcsókolva a' koponya felett jobbjait öszvefogta volna, elragadtatva adá rájok áldását. — „Ah tekints alá megdicsőült kedves nő — mondá

az atyai áldást bevégezve — tekints alá az égiek köréből, és áld-meg e' kötést, melly Rózsádat a' boldogság körébe vezeti.“

Eleknek valóban legboldogabb napja volt ez; eloszlott a' két-ségnek kínzó köde; gondolatai tündér erővel a' jövőnek legboldo-gabb pillanatja körül lebegtek, 's szívéhez szorítá jegyesét.

Ebéd után elhatározaték az öszvekelés napja, 's ez az őszi na-pokra halasztaték; mert a' szeretett atyának emlékét tisztelő Elek fél évet ohajtott tölteni mély gyászban: más részről pedig azon időre ígéré Vidor haza jutását. — A' gyűrűváltás nem lön többé titok, 's valóban, kik a' derék jegyeseket ismerték, áldást mondtak a' szív-cserére; mert ők megérdemlék egymást. — Hetek, sőt hónapok voltak tanúji az eljegyzettek boldogságának; naponként látta Szeged Eleket: 's Zákány boldogságát csak az zavará-meg olykor, hogy nem láthatá a' lelki gyönyörben uszó párt; más részről pedig, hogy a' győzelmes Szoliman hadának előre haladását és a' magyar fegy-ver dicsőségének hanyatlását a' naponként érkező kedvetlen hírekből tudnia 's értenie kellett.

Egykor Zákány a' háza előtt zöldelt terebély hársok alatt a' boldog jegyesek körében időzött, midőn távulról egy királyi testőri lovag vágat feléjek, 's illy szavak között: „Atyám! kedves jó atyám“ — az atyját már rég nem látta Vidor nyugvék a' világtalan ősznek magosan dobogó keblén. — Elek kevés időn barátságban álla Vidorral, kinek megjelenése noha kedves és örvendetes volt, de a' nagy tapasztalású Zákány abban még is egy mély titkot híven rejtez-ni, előérzete némelly keserüket sugott szívének, 's előbbi örömei csak hamar bús-komolyságra változtak.

A' titok valóban köz érdekű vala, és képes volt volna megrázni a' legkeményebb férjfi-szívet is. — Zákány azt azonnal Tóth Mihálylyal, Szegednek akkori fő birájával közölvén — a' két lelkes honfi abban egyezett-meg, hogy legközelebbi reggel a' városnak minden polgára a' tanácsi ház udvarába megjelenjen. — Hajnallott, de setét fellegek fedték-el a' fellövelő napnak arany sugarait. Zákány felkelt; komorság terült-el bánat-lepte arcán, midőn öltözködve kardját előkéré. — Elek és Vidor már a' teremben várták a' sze-retett atyát; Rózsa kézsókolva üdvözlé őt, 's midőn a' reggeli el-költeték, körükbe vevén vezették-fel a' tanácsházba a' világtalan öre-get. — Komorság láttatott minden arczon; mert a' polgárságnak illy rendkívüli egybe-hivattatása előérzetőkben nagy veszélynek ér-keztére mutatott. — A' tanács öszveült. Részére az udvaron volt elrendelve egy felemeltebb hely: körül pedig a' várakozással tölt derék polgárok álltanak. — Ekkor fellép Vidor a' királyi test-őr, 's egy véres kardot emelvén-fel, mellynek szemlélésén a' jelen vol-

taknak szíveik aggodalmasan kezdettek verni, illyképpen intézé beszédét a' várakozókhoz.

„Urunk, királyunk nevében és személyében állok köztetek derék hazafiak, kedves polgár-társaim, hogy hallassam veletek azon szerencsétlenségeket, mellyek fellepként kóvályognak hazánk békes egén, hogy emésztőleg 's duló villámként lecsapjanak a' szabad nemzetre!“

„Szoliman (legyen átok fegyverén) már Zrebernik, Tessen, Szokol, Szabács, Zimon, 's Nandor-fejér várakat megvevén, és nem rettenvén vissza a' Szeremségen Tomory Pál egy Jajcza mellett Frangepán Kristóf által rajta vett győzedelmek által, véren szerzett hazánkat elfoglalni, pusztítani, 's az ősi alkotmány szent pajzsa alatt élő minden rendű lakosait vas láncokra verni törekedvén, urunk királyunkhoz írott levelében királyok királyának és mindenek urának nevezvén kevélyen magát, azt adta tudtára, hogy ő hazánkat, melly az elfoglalt országokhoz képpes csak olyan, mint egy istálló, elpusztítani, 's a' keresztény nevet az egész földről eltörülni akarja.“ —

Ezen szavakat a' derék polgárok nemes békétlenséggel hallgatták, midőn a' bírói intésre a' követet végig kihallgatandók ujlag figyelmek lettek, 's Vidor így folytatta előadását:

„A' határ-szélekről érkezett ujjab tudósítások eljutván királyunk székéhez, kivilágott, hogy a' felfuvalkodott török császár nem rettenvén vissza az illetlen levelére nyert királyi választól, hallatlan kérésületeket tevén, maga akarja meghódításunkra vezérteni harc-dicsőségtől mindenkor kísért seregét. — Illy veszélyes körülményekben a' Rákos-mezején tartott ország-gyűlésnek az lön határozata, hogy minden ur és nemes személyesen felkeljen, a' banderiumok kiállittassanak, 's mindenki tehetségéhez képpes járuljon a' haza és szabadság védelméhez. — A' hon atyja maga kívánja Szoliman kevélységének megtörésére vezérteni a' hazai táborn, 's olly rendelést tön, hogy a' segéd seregek Jakab hava második napján Tolnára vonuljanak ott őt bevárandók.

„Illy veszélyes körülményekben rajtatok is függ, derék honfiak 's szabad polgárok! a' hazának szeme, 's édes reménynyel eltelve hiszi, hogy ezen vér-émlék (a' kardot felemelve) és azon bús hang, hogy a' hon veszélyben forog, segélyre és védelemre fogja felriasztani lelketeket. — Fegyverre hát! különben a' hazával és szabadságával egyig elveszünk.“ —

Vidornak a' király nevében tett felszóllítása, de kivált végszavai viszhangra találtak a' honfi-tüzzel lángoló polgári szívekben, 's egy pillanat alatt három száz ifiú vetélkedve járult a' tanácsi álláshoz, ma-

gukat az önként vállalkozók közé beiratandók. — Öröm-könyvek áradtak ennek látásán az agg szemekből; mert innen tapasztalni szabad volt, hogy a' harcz-viharok közt dicsően forgott 's részint elhalt elődöknek derék utódjaik még el nem korcsosodván önként viszik melljeiket a' halál elejébe, midőn a' hon és szabad lét veszélyeztetik. — A' polgárság nemes bel-ösztönéből pénzbeli áldozatokat tett a' szükségesegek megszerzésére, 's három napnak elenyészte alatt már készen levén a' kis sereg, szivdobogva várá azon pillanatot, mellyben a' tárogató, az elutazásra jelt adandó, megriad; — de még inkább azt, mellyben a' haza és hit ellenségével szembe jutva, boszút veend annak kegyetlenségeért.

Az elutazást megelőzte délután — a' kis seregnek kapitánya Rózsa Imre bucsúját vevén Zákánytól éppen kikisértetett, midőn Elek az udvarba bevágatott. — „Rózsám — szólla jegyeséhez, midőn azt dobogó szívéhez szoritaná — engem is elint tőled nemesi kötelességem, és pedig oda, hol a' haza állapotját 's függetlenségét elvlasztó ütközet leend. Nyugodj-meg a' sors végzetén, hogy belém olly szívet teremtett, melly nem hagy puhán érzelni kebleden akkor, midőn veszélyben forog minden; erősítsd édesem! szívedet, győzd-le keservedet; — jó az ég és kegyes, megtartja neked és éretted életet!” —

„És ha elhalsz Elekem?” — kérde a' könyező Rózsa.

„Akkor imádott jegyesem — viszonzá Elek — azon vigasztalásod leend, hogy a' dicsőség terén hunytam-el — és pedig küzdve hazámért, szabadságunkért, és éretted. — De légy vigasztalt jó lélek! — ha megtörjük az ellenség dolyfét, és szabad marad a' Magyar saját hazájában, ugy dicsőségesen fog kebledre simulni jegyesed, 's áldást mondva Istenének, ajkadról fogja szívni az elválasztás bús pillanatáig a' boldogság mézét. Ha pedig letűnik a' hazának dicső ege, 's igazságos harczát elveszti a' nagy nemzet, akkor dicsően akarok magam is elhalni. — Mond, boldogok lehetnénk-e a' szolgaság rabkékójában? — 's kérdlek édesem, milly anyai gyönyörrel néznéd a' kebleden függő gyermeket, ha tudnád, hogy a' szabad nemből származott csecsemőt azért ápolod, hogy a' hitetlen Töröknek rabja és szolgája lehessen?”

„Meggyőzted kedves Elekem — mondá sohajtva Rózsa, midőn jegyesének keblére simult — aggódó szívemet. — Menj, mert tiszted s a' veszélytől környékezett hazának szava int; küzdj, mint illik nemeshez; adja Istenünk, hogy győzelmi babérral fűzött homlokkal ölelhesselek ujolag e' szívre, melly éretted örökké hiven fog lánogni!”

Az agg Zákánynak szemében könyek csillogtak. — Hallá, milly jeles lélek lakik Elekben, 's milly könnyen megtudja győzni kedves Rózsája szerelmének szavát, midőn egy hatalmasabb hang ellenkezőt kiált. — Áldást imádkozék Elek fegyverére, 's ezek után a' legérzékenyebb bucsú-vétel után Elek ménjére szökött; Rózsa még egy Isten hozzádat inte neki, 's a' nemes szívű ifjú kivágtatott az udvarból.

Következett reggel a' kis sereg a' tanácsi épület előtt már rendbe állva várá az indulási jelt. — Rózsa Imre kihozá a' zászlót, melyre mindnyájan megesküdtek, hogy azt soha el nem fogják hagyni. — Ezután a' sikoltó tárogató megfuvattaték, és sok ezer áldás 's szives kívánatok között távoztak-el az önként vállalkozottak. — Velek Vidor, és a' Ballakon huszonnégy fegyveres jobbjával hozzájok társult Ballaky Elek.

Rózsa, mint honleány, nyugodtnak láttaték ugyan jegyese eltávoztán, 's ilyenek mutatta magát édes atyja előtt is, nehogy nyugalmát, melyre szerencsétlen helyzetében olly igen szüksége volt, megzavarja: — azonban a' remete-lakba elvonulva gyakran epedett a' távozottért. — Szív-fájdalma gyakrabban könyeket facsart-ki bús szeméből, 's ezek még fejébrebbre mosták a' mulandóság emlékeül ott tartott koponyát. — Már néhány nap folyt-le Eleknek eltávoztá óta, midőn az epedő Rózsa ujjalag bús magányába zárkozáék, 's porlepett lantját felvevén és a' koponyára függesztvén szeméit, illyképpen énekelt:

Hogy ha vész-felleg terül szét
A' dicső hon szent egén
'S ellenese csapást hoz rá
Dárdájának fény-hegyén:
Akkor a' hon gyermekének
Szíve buzdul, lánggra gyul,
Mindenét elhagyva izmos
Jobbja fegyveréhez nyul.
Mert hazája, 's szabadsága
Néki menyee, 's boldogsága,
'S ki illy kinszet sértni mer,
Szent dühében földre ver —

Keble vérzik, küzd erősen,
Ah de reá is talál
A' süvöltő ön-özön között
Rém-alakban jött halál —
Hogy ha dül, vég-csókja éri
Honja vér-himzett porát,
Igy örömmel adja annak
Vég-adóul szép korát. —
Homlokán, hol a' zöld babér
Diszlett, megszárad a' folyt vér,
'S kivetközvé bájiból
Csont-váz lesz a' honfiból.

A' feszült kebelből felszökött egy mély fohász kíséré a' szomorú éneket. — „Ah — rebegé Rózsának reszkető ajka — ha a' dicsőség terére kiszállott Elekemet is illy gyászosan sujtaná-el tőlem a' sorsnak duló vesszeje, akkor (o kínos gondolat) szint' olly hideg csonttá alakulna a' kecs-teljes báj-alak, millyen most e' fehér koponya.

(Folytatása követhetik.)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Bács vármegyei lakosok.

(Bács megyei parasztek képével együtt.)

Bács és Bodrog törvényesen (1802-ben) egyesült vármegye 170 □ mértföldnyire terjedvén, megyéink között a 4-dik helyet foglalja-el e tekintetben. A Duna és Tisza folyóktól övezetvén körül, a Ferencz-esatorna által pedig keresztül hasíttatva, mely a Dunát egybeköti a Tiszával, kitünőleg kedvező helyzettel bír e megye a kereskedeésre.

137 helységében 's 31 pusztáján, mellyeken szállások és majorok vannak, 429.500 ember lakik. 1 □ mértföldre 2506 lakost számlálnak, kik nyelvre nézve Magyarok (152 ezer, kerek számmal), Rácok (156 ezer), Németek (90.000), Tótok (7200), Oroszok (6700), Zsidók (5300), 's néhány Örmény és Franciaia (maradványai a bevándorlottaknak). — Vallásra nézve: katolikusok (romai és örmény), egyesült és nem egyesült görög, evangelicusok, reformatusok, zsidók.

Szorgalmi és kereskedési tekintetből nézve a városi mesterembereken kívül leginkább említendő a búza-kereskedés, kender, gyapjú, selyem-termesztés. A szabadkai szappan, kulai, cservenkai, verbászi kötél, az apatini gyermekék és öregek által készült szalma-kosarak, kalapok, és kasok nevezettek. — Ország-utjai kö hijja miatt nem igen dicséretesek. Kereskedési fő helyei Baja és Ujvidék.

A megyének csupán dombjai vannak, de hegyei és így érczei, ásványvizei nincsenek: azonban nagy részint annál jobb termő földje. A tiszta búzát, mellyet a kereskedők, nagy szeme és nehézsége miatt, igen keresik, minthogy némely helyen a banátival is vetélkedik (mint Kéren, Ujverbáson), nagyon termesztik, jelesen a Németek. Böven terem zab és köles is, kevesebb rozs és árpa. Hajdinát nem vetnek. A Rác és Magyar termesztik a kukoriczát, a Német és Tót ellenben a kolompért.

Fő ága a kereskedésnek a kender, melly szép fehérségre 's hosszúságra nézve honunkban legjobb. Ezért természetes, hogy a lakosok fehér ruhája szép finom vászonbul készül. Az évenkénti mintegy 25 ezer mázsa kenderből maga Apatin öt ezeret termeszt. A vásznat leginkább rác nők készítik és ügyesen festik is. — Len kevesebb terem, de a dohány (melly csak szegedi dohány név alatt kel) legalább 50 ezer mázsurá terjed évenként. — A repezét is kezdi termesztetni, 's az olajmalmokban (Ujverbász) olajja török.

Zöldség és vetemények közül dicsértetik a kupusinaí káposzta és fokhagyma. — Jóféle dinnyéket is termeszt a megye.

Ámbár gyümölcsös és szőlős kert elég van, de különös jó és finom gyümölcs nagy mennyiségben még nem terem közönségesen. — Ellenben igen sok eper-fát tenyésztnek a lakosok, kivált a Németek, 's gyümölcséből az ugy nevezett tudovicza- (eper) pálinkát égetik. — A szilvás kertek szlivoviczát adnak, a szőlők gyenge bort. Legjobb a kulai, szivaczi, verbászi, cservenkai. — Erdeje e megyének kevés levén a fapótlék ganéj, nád és szalma.

Szarvas marhája szép és sok van; neveli azt leginkább a Magyar és Orosz; lovat a Rác és Német. — A juh-tenyésztés nagy divatban van, és így gyapjával nevezetes kereskedés üztetik; azonban a köz lakosok nemes birkát nem igen nevelnek. Juhokkal leginkább a Rácok foglalatoskodnak. —

A' sertés-nevelés is nevezetes ága a' gazdálkodásnak Bácskában; a' bajai sertés-vásár igen híres.

Vadban szükkölködik a' megye, kivévén a' nyulat, rókát, hatyút (a' nagy tavakban) és vízi madarakat.

A' selyemtenyésztést nagy szorgalommal üzik a' lakosok, kivált Németek, kik az eperfát egész kertekben tenyésztetik.

A' megye folyó és álló vizei annyi halat és esikot, tekenős békát adnak, mennyit sehol hazánkban. Gyakran a' vizáradás után az iszapban maradt halakkal hizlalják a' sertéseket. Nevezetes több helyen a' viza-halászat.

A' lakosoknak nagyobb része Ráczokból áll, kik többnyire szerb és bosnyák országokból vándorlottak ide; a' Magyarok a' felsőbb vidékekről, Pest és Heves megyéből, Jászságból, és pedig a' mult században, miután e' vidék a' Törököktől kitisztult. Fő szerepet játszanak a' Ráczok, kik közép nagyságúak, de izmosak, barnák, tüzes fekete szeműek; jó katonák, jó kedvűk, és szenvedélyes dalnokok. Öltözetök a' magyarokéihoz többnyire hasonló; többnyire bocskort színes szövethől hordoznak. Az asszonyok ellenben hosszú köntöst, sárga papucsot, vagy piros csizmát viselnek, hajokat befonják, 's kendővel bekötik; arany ezüst pénzből nyak-éket viselnek. Öltözetök átalján véve nem sok izlést mutat. — A' Bunyevácok (cath. Ráczok) léginkább Szabadkát lakják. Ezek eredetükre nézve horvát és dalmát országiak. A' férjfiak bárány bőrből fehér sipkát vagy széles karimájú kalapot, setét kék posztóból dolmányt és nadrágot, télen subát, gyakran nyáron is — a' fiatal legények damasz-mellényt ezüstös gombokkal, finom és bő gatyát és inget, szűrt hordoznak. Asszonyaik kendőbe burkolják fejüket; télen bárány bőrrrel bélelt ködmönt (Churdia), tarka szőrből szőtt kötényt, piros csizmát viselnek; a' leányok hajokat esinösen befenyva fej körül tekerik; rövid damasz mellényt, melynek hátulját az arany csipke olly bőven borítja, hogy a' mellény szövete alig látható, selyem kötényt (gyakran arany csipkével körülszegve), színes, kivált veres, szoknyát 's magos sarkú czipőt hordoznak. A' menyecskek viselete a' leányokétól abban különbözik, hogy fejkötőjük aranynyal himzett, 's nyakukon lefüggő tallér-füzéreket viselnek. — A' Németek 's néhány Francziák, kik M. Theresia, 's József cs. és kir. alatt vándorlának ide a' régi német országi palatinátsági és zweybrückeni kerületekből, megtartották régi alakú 's igen izletlen öltözetjeiket, melyeknek képeiket annak idejében közleni fogjuk.

Mai képünkön közlünk két magyar leányt, a' gazdagabbak közül, fonott hajjal, selyem kendővel, karton szoknyában 's ugyan olly vagy selyem köténnyel. A' két férjfi szerb (rácz) gazda bundában, szűrben, kék posztó mellényben 's csizmában, egyik sipkával, másik kalappal.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Párviadal beretvával. — Brüsszelben nem rég egy különös párviadal történt. A' két ellenfélnek, kik az előtt meghitt barátok valának, sem piztol, sem egyebnemű fegyver nem vala birtokában, 's nem is levén tehetségük ollyasminek megszerzésére, beretváikat vették elő, hogy feltett szándekjokat végrehajthassák; annyival inkább, mivel előre tudták, hogy illy módon csak egynek kell bizonyosan meghalnia, a' másik pedig minden sérclem nélkül élethen maradjon. Sorsot vetének tehát olly felítellel, hogy az, ki nyertes leendő, a' másiknak nyakát beretvával fogja keresztül vágni. Megtörtént

a' sorsvetés 's midőn a' nyertesnek beretvéja alá férjfiás elszánással nyujtaná meztelen nyakát vetélkedő társa, azonnal elejté az elsőbbik a' gyilkoló szert reszkető kezébül, 's könybe lábadt szemekkel fogta karjai közé ellenfelét, kin hasonlóképpen láthatók valának a' megindulás jelei. Őszinte megbékülés követte a' borzasztó jelenetet, 's a' régi barátságnak ujan felgerjedt érzelmei a' kevéssé ez előtt forralt boszúvágyat kiüze rokon keblökbül.

Nagy mester a' s z ü k s é g. Montfaucon kerületének köszén bányájiban minap a' rendőrség 12 gyanús embert fogott-el, kik közül többen rab-szökevények voltak, 's vallomásuk szerint jó időtül fogva csupán ló- macska- és patkány-husból éltek.

A' zsebpisztolókat (Terzerole) Parisban és francia országban hordozni ezután nem szabad. Így rendeli ezt a' kormánynak mult febr. 23-ki parancsa.

EMLÉKMONDÁS.

Gondviselés.

A' csengő méhecske

'S gyapjatlan nyüvecske

Noha nem szánt, élél,

A' szükségétől nem fél,

Kitelel kikeletre.

Nem vagy, hidd felejtve,

A' ki vagy teremtve,

Csak ügyed' bizd Istenre!

BENICZKI Péter után Muzslai.

A' gonoszság irtózatossá lehet, de fényes nem.

VAJDA után —

Szeretet. — A' melly szeretet nagy áldozatra nem kész, megszűnik nemes érzés lenni. — Egy a' hit, egy a' remény, egy a' szeretet! — Szeretni csak egyszer lehet, valamint egy a' sziv, egy a' földi élet.

P. HORVÁTH LÁZÁR után K. H. K. J.

Gnomák. Türelem és állhatatosság gyakran tovább jutnak az erőnél.

Rosz szeszélyek olyanok mint a' pókok; ha eledelt nem nyujtnak nekik, végre ön magukat emésztik-meg.

KOTZEBUE után S. Karolina.

Számrejtvény.

Két fiú dióval játszván, egy harmadik szerette volna tudni, mennyi diója volna egyiknek 's másiknak. Péter tehát így szólla: „Ha nekem Pál két diót ad, akkor két annyim lesz, mint neki: — ellenben ha én neki három adok, akkor háromszor annyija lesz, mint nekem. — Kérdés: hány diója volt mindenknek?”

K. H. K. J.

Előbbi rejtvény: honfi.

Szerkezi Róthkrepl Gábor, halpiaecon alula' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.